sayı 1

TİP SEÇİMDE

Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor. Türkiye İşçi Partisi ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin bayrağını Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne dikecektir. İşçi sınıfımızın, müttefiki yoksul köylülerin, kentli emekçilerin, memur kitlesinin büyük çoğunluğunun, ilerici, demokrat aydınların ve gençliğin gerçek biricik temsilcisi Türkiye İşçi Partisi'dir. Çünkü Türkiye İşçi Partisi sosyalizmi hedef alan, sosyalizmi savunan partidir. Gerçek düzen değişikliği kapitalizmden sosyalizme geçiştir. Kapitalizmin her biçimi işçi ve emekçi kitlelerin sömürüsüne dayanır. Kapitalizmde değişiklikler yapmakla sömürü, yoksulluk, işsizlik, haksızlık ve adaletsizlik ortadan kalkmaz. İşçi ve emekçiler gerçek özgürlüğe kavuşmaz.

Hayat pahalılığı altında ezilenlerin, geçim sıkıntısı çekenlerin, bin zahmetle yetiştirdiği ürünlerini ucuzundan tüccara, tefeciye kaptıranların, okula gidebilme ve okuyabilme imkânı bulamayanların, ekmeğini kazanacak bir işe giremeyip boşta gezenlerin, yoksulluğun pençesinde perişan olanların özgürlüğü olur mu?

Kapitalizmin özgürlüğü, emeği sömürme özgürlüğüdür. Sermaye sahiplerinin kâr ve daha, daha fazla kâr edebilme özgürlüğüdür. Ancak sömürünün, yoksulluğun, cehaletin tümüyle ortadan kalktığı sosyalist düzende tüm kol ve kafa emekçileri köylü ve kentli üreticiler, yurdumuzun yarınını emanet edeceğimiz gençler gerçek özgürlüğe kavuşacaktır.

Kapitalizmden sosyalizme bugünden yarına hemen geçilmez. Ama buğünden sosyalizme doğru gerçekçi ve geçerli adımlar atılabilir, atılmalıdır. İşçi sınıfımızın bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi bu görevi yapmaktadır. Sosyalizme giden yol, ulusal bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin tek bir bütün olarak bileşik verilmesinden geçer. Bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm yolunda, tüm emekçilerin, ilerici, demokratik, yurtsever güçlerin işçi sınıfının ve politik partisinin önderliğinde güç ve işbirliği etmesiyle ilerlenir. Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesinde önderlik eden partidir.

Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor, Türkiye Büyük Millet Meclisi'ne mutlaka girecektir. İşçinin, emekçinin; sömürülen ve ezilenin; haksızlığa, saldırıya uğrayanın ve baskılar altında inletilenin sesini Meclis'te var gücüyle duyuracak, onların hak ve özgürlüklerini yılmadan savunacak, sermaye sınıfları partilerinin oyunlarına, yolsuzluklarına, kaypaklığına ve kaytarmacılığına tüm gücüyle karşı çıkacaktır.

Vereceğin oylar, bu işlerin başarılmasını sağlayacaktır.

Behice Boran

BAĞIMSIZLIK DEMOKRASİ SOSYALİZM İÇİN

GÖREV

Haftalık gazete

100 krş.

22 Nisan 1977

SOSYALİZM BAYRAĞINI MECLİSE DİKELİM

Dünden bugüne

1963 Mahalli seçimler yapıldı. Radyolardan o güne dek işitilmemiş, farklı bir ses duyuluyordu. Bu, Türkiye İşçi Partisi'nin işçiden, köylüden yana gür sesi idi.

1965 Genel seçimler yapıldı. Bu seçimlere katılan Türkiye İşçi Partisi, yaklaşık 300 bin oy alıyordu. Parlamento'da ise Türkiye İşçi Partisi 15 milletvekili ile, 15 sosyalist ile yer alıyordu. Türkiye İşçi Partisi'nin gerçekleri haykıran gür sesi, egemen sınıfların suratında bir tokat gibi patladı seçim konuşmalarında ve daha sonraki dört yıl boyunca parlamentoda.

1969 Burjuvazi, bu seferki genel seçimlere hazırlıklı giriyordu. Sosyalistlerin sesi, en azından parlamentoda azaltılmalıydı, ya da susturulmalıydı. Bunun için seçim sistemi değiştirildi. 1965 yılında aldığı oyların hemen hemen aynısını alan Türkiye İşçi Partisi, milli bakiye sisteminin kaldırılması sonucunda bu kez yalnızca iki milletvekili çıkarabiliyordu.

1973 12 Mart muhtırası ile başlayan dönem, burjuvazinin saldırıları için sosyalizme karşı hücuma geçmesi için gerekli bütün koşulları oluşturuyordu. Bu dönemde burjuvazinin boy hedefi Türkiye İşçi Partisi kapatıldı. Sosyalistler, geçici bir dönem için susturuluyordu, sosyalist örgütün yani Türkiye İşçi Partisi'nin kapatılmasıyla.

1975 1973 yılında genel seçimler yapıldı. Genel seçimler nisbi bir demokratikleşmenin ifadesi olmakla birlikte yine de burjuvazi için dikensiz bir gül bahçesi idi. Çünkü seçimlerde sosyalist bir parti yoktu. Burjuvazinin çıkarlarını şu ya da bu şekilde kollayan, savunan siyasal partiler yer alıyordu bu seçimlerde. Sosyalistler bu seçimlerde, demokrasiyi bir adım daha genişletmek için CHP'yi desteklediler.

1977 Yıl 1977. Sekiz yıl sonra sosyalizm yeniden seçimlerde. Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor. Sosyalistlerin gür sesi, yeniden radyolarda duyuluyor. Halk kitlelerin en çok politize oldukları bir dönemde, sosyalizmin sesi yeniden en geniş yığınlara ulaşıyor. Sosyalistlerin seçimlere katılmalarını önlemeye yönelik bir çok engel aşıldı. Bütün engeller, tertipler aşılarak kazanıldı seçimlere katılma hakkı. İşçi sınıfı ve emekçi kitleler kendi öz temsilcilerini parlamentoya göndermeye kararlılar.

Umut fakirin ekmeği değildir. Umut, sosyalizmdir. Güçler birleştirilmeli, sosyalizm bayrağı Meclis'e dikilmelidir.

İlericiler, yurtseverler, sosyalistler görev başına!.. Yarın bugünden kurulur

Önümüzdeki seçimlerin apayrı ve çok önemli bir özelliği var. Sekiz yıllık aradan sonra ilk kez işçi sınıfımız ve emekçi halk kitleleri seçimlerde doğrudan yer alıyor. Türkiye İşçi Partisi seçimlere katılıyor.

Meydan, herbiri değişik kılık kıyafette, farklı tutum ve görüntüde olsa da, hepsi birer sermaye partisi olan partilere bırakılmıyor.

Böylece 1977 Haziran seçimleri, işçi sınıfımız ve yandaşı emekçi halk kitleleriyle burjuvazi arasındaki sınıf mücadelesinin bir alanı oluyor.

Ne kadar değişik ses çıkartırlarsa çıkartsınlar onlar, yurt sorunlarını, kanla, kârla, soygun ve sömürüyle beslenen ve ayakta durmağa çalışan kapitalist sistemin içine hapsediyorlar. Bu kör çerçeve içinde ırkçısı, milliyetçisi, faşisti, komandosu, ümmetçisi, şerbetçisi ve "düzen" edebiyatçısı yurt sorunlarını kapitalist sistemin sınırlı olarak tartışıyorlar. Şimdi onların karşısına bütün gerçekliğiyle sosyalizm dikiliyor!..

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, TÜM EMEKÇİLER! İLERİCİ GENÇLER, AYDINLAR! DEMOKRATLAR, SOSYALİSTLER!

Sosyalizm mücadelesinin olduğu gibi bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin de kararlı, tutarlı savunucusu işçi sınıfı ve onun politik önderliğinde emekçi kitlelerin örgütlü birliğidir.

İşbirlikçi, gerici tüm sermaye sınıflarının politik, ideolojik dayatma ve zorlamalarıyla bu mücadelenin bütünlüğü kesintiye uğratılamaz. "Önce bağımsızlık, sonra demokrasi, daha sonra da sosyalizm mücadelesi" denemez!

Bu mücadelenin içiçeliği ertelenemez!

Nasıl ki, insanlığın, insanca yaşama özlem ve direnci kesintiye uğratılamazsa...

Ve nasıl ki, bağımsızlık onuruyla barış içinde ve sömürünün son bulduğu bir dünyayı kurma inanç, tutku ve azmi ertelenemezse...

Emperyalizmin ablukası altında her türlü politik ve

(Devamı Sayfa 4'de)

Gün, hesap sorma günüdür

MC'nin mimarı ve AP'nin lideri başbakan Demirel önümüzdeki seçimler için "hesaplaşma" deyimini kullanmış. Kimin kimle hesaplaşacağı konusunda ileri sürdükleri bir yana deyim yerindedir, doğrudur. Hesaplar adamakıllı birikti. Hesaplaşacağız; hepsinin bir bir hesabını soracağız.

Hergün gencecik çocuklarımızın kurşunlanmasının, bir türlü bulunamıyan katillerinin hesabını soracağız. Katilleri yakalanmadıkça mezarları açık kalacak aziz ölülerimizin hesabını soracağız.

Devlet malı deniz, yemiyen domuz diyenlerden, bunu kendilerinin amentüsü haline getirenlerden, yeğen kardeş kollayıcılarından, suntayı mobilya diye yutturmak isteyenlerden, çimento yolsuzluğunu ortaya attı diye dönüp dolaşıp ortaya atanları ifade üstüne ifade vermeye zorlayanlardan, uçak skandalcilerinden, bunu örtbas etmeye niyetlenenlerden hesap soracağız.

Triliyonlara dilimizi alıştıralım deyip kalpazan gibi durmadan para basanlardan, cebimizdeki üç beş kuruşumuza, ailemizin nafakasına göz dikenlerden, gerçek ücretlerimizi düşürmeye kalkışanlardan hesap soracağız.

Hergün artan hayat pahalılığının, artan geçim sıkıntımızın, yok pahasına giden ürünümüzün, aracıların tefecilerin elinde kalışımızın hesabını soracağız.

Birkaç kişiye göstermelik tapu verip toprak reformu yaptık diyenlerden, konut meselesini hallediyoruz diye övünenlerden, ağalarda kalan toprağımızın, yaktırılan gecekondumuzun hesabını soracağız.

Irkçı şoven baskılara karakollara çekilen, dövülen, horlanan, yerlerinden yurtlarından edilen yurttaşlarımızın hesabını soracağız.

Gözü doymamışlıkla çarçur edilen milli servetimizin, dışarıya akan milyonlarının hesabını soracağız.

Mahkeme kararlarını hiçe sayanlardan, devlet dairelerini faşistlerle dolduranlardan, komando denilen gözü dönmüş katiller çetesi besleyicilerinden, hesap soracağız, sürgünlerin kıyımların, ekmekle oynamaların hesabını soracağız.

İki paralık edilen milli itibarımızın, üslerin, ikili anlaşmaların, NATO'ların, CENTO'ların, Enerji ajanslarının hesabını soracağız; uğrunda bunca kan dökülerek elde ettiğimiz ulusal bağımsızlığımızın hesabını soracağız.

12 Mart şakşakçılarından, boynunakadar suya gömülüp işkence görenlerin, elektriğe tutulanların, zincire vurulanların, sorgusuz sualsiz zindanlara tıkılan günahsızların hesabını soracağız; hem üstüne

Nihat SARGIN (Devamı Sayfa 4'de)

NASIL BİR TÜRKİYE İÇİN?...

Bugün vatan topraklarının bir bölümü, askeri üsler ve dinlenme tesisleri adı altında dünya emperyalist sisteminin başpatronu Amerika'nın ve vurucu gücü NATO'nun emri altındadır.

Türkiye, çeşitli tarih ve dönemlerde sermaye iktidarlarınca imzalanan bir yığın askeri, siyasi, ticari ve ekonomik anlaşmalarla dünya emperyalist sisteminin ağı içine sokulmuştur.

Bugün sanayi, ticaret ve bankacılık alanlarında uluslararası tekellerle ortaklık kurmamış, işbirliği yapmamış, anlaşmalar imzalamamış tek bir büyük sermaye grubu yoktur.

İşbirlikçi büyük sermaye ve iktidarları, ülkenin güvenliğini, emperyalist sistemin iki dudağı arasından çıkacak karara bağlamışlardır.

"Bağımsızlık" dendiği zaman egemen sermaye sınıflarının, iktidar ve partilerinin hop oturup hop kalkmaları bundandır.

Türkiye'nin dünyada ve bölgede "kişilikli bir dış politika" izlemesi gerektiği söylendiğinde kıyamet koparmaları bundandır.

Bu teslimiyetçi, uydu ve onursuz ablukanın kaldırılması, Türkiye'nin emperyalizmin her türlü baskı ve sömürüsünden kurtarılması için TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ görev başındadır!

Uzun yılların mücadele ürünü demokratik kazanımlar 1971 sonrasında değiştirilip, geriletilmiştir. 12 Mart döneminde 1961 Anayasasında yapılan bu geriletici değişiklikler, hiç bir ciddi muhalefetle karşılaşılmadan, Türkiye İşçi Partisi'nin kapatılmasıyla yaratılan boşluktan yararlanılarak gerçekleştirilmiştir.

Başta Türk Ceza Kanununun 141 ve 142. maddeleri olmak üzere yasalarda, düşün ve örgütlenme özgürlüklerini kısıtlayıcı bir yığın antidemokratik kayıt ve sınırlamalar vardır.

Gençlerin can ve öğrenim özgürlüğü tehdit ve baskı altındadır.

Dilinden, dininden, mezhebinden, vicdani kanaat ve görüşünden dolayı insanlar, kit-

(Devamı Sayfa 4'de)

TİP DİYOR Kİ...

- İşçi, emekçi kitlelerin gözü açılmıştır, politika adına ne işler çevrildiğini her geçen gün daha iyi görmektedirler. Bunun için büyük sermaye sınıflarının, sağcı, gerici parti ve politikacıları dahi artık sosyal adaletten işçi, emekçi dar gelirlilerden söz etmek zorunluluğunu duymaktadırlar. Maksatları seçmenlerin kafasını karıştırıp oylarını alabilmek, iktidarı ele geçirebilmektir.
- İşçi sınıfımıza ve emekçi halkımıza olan güveniyle Türkiye İşçi Partisi, büyük sermaye sınıflarının ve partilerinin hesaplarını boşa çıkartmak mücadelesini azimle yürütecektir...
- Doğudaki terör karşısında, burjuva partileri ve politikacıları suskundurlar. Çünkü hepsi aslında doğu illerimize karşı ayırım gözeten bir tutum içindedirler. Yalnızca Türkiye İşçi Partisi, işçi sınıfımızın bilimsel sosyalis partisi olarak hiç ayırım gözetmeksizin tüm baskı ve şiddet uygulamalarına karşı çıkmakta, demokratik hak ve özgürlükleri her yerde ve her zaman şaşmaz bir tutarlılık ve ısrarla savunmaktadır. Çünkü demokrasinin gerçek savunucuları ancak sosyalistlerdir...
- Bugüne ulaşmak kolay olmadı. Binlerce işçi ve emekçi üyemizin disiplinli, fedakar çalışmaları, büyük güçlüklere, baskılara göğüs gererek yürüttüğü çetin ve kararlı mücadelenin sonucudur bu.
- İl ve ilçe yöneticilerimiz saldırılara uğradı, tutuklandı, işkence gördüler. Kimi üyelerimizin canlarına kastedildi; yaralananlarımız, ölenlerimiz oldu. Ama Türkiye İşçi Partisi, köklü bir geçmişin günümüzde sürdürücüsü olan politik bir güç olarak temsil ettiği işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarından aldığı kuvvetle burjuvazinin bütün engellerini boşa çıkartmasını bildi; seçimlere katılma olanağını elde etti...
- Faşizme ve emperyalizme karşı mücadelede kararlılığın ve tutarlılığın örneği sosyalistlerdir. Türkiye İşçi Partisi 1977 Haziran seçimlerinde bu gerçeği göstermeye devam edecek, demokrasi, bağımsızlık yolunda atılması gerekli adımların en geniş kitlelerce benimsenmesini sağlayacaktır. Milliyetçi Cephe içinde toparlanmış olan en gerici burjuva partileri karşısındaki geniş yığınsal güçlerin birlik ve dayanışmasının temelleri önümüzdeki seçimlerde Türkiye İşçi Partisi eliyle güçlendirilecektir...
- Antikomünizm edebiyatının aslında, kapitalist sömürüyü gözlerden gizlemek, işçi ve emekçi sınıfların örgütlü bir güç olarak burjuvazinin karşısına dikilip emeklerinin hakkını alma mücadelesini elden geldiğince baskı altında tutmak; düşün, fikir, yazın hayatını alabildiğince engellemek, daraltmaktan başka anlama gelmediğini artık bilmeyen kalmadı.
- Sömürü, hayat pahalılığı, geçim zorluğu ve işsizlik, gençler için eğitim tıkanıklığı keskin bir bıçak gibi gelip kemiğe dayanmıştır. İşçi, emekçi halk kitleleri ve gençlik kesimi bu duruma "artık yeter" diyorlar...
- İşçi sınıfımız, sınıfından kopuk, sosyalizme inanmayan, işçi sınıfı adına ahkâm kesen sarı sendikacıların ve sendika aristokratlarının koyduğu engelleri aşacaktır. Çünkü sendikalarda tabanı bulunan işçiler, bugün için kendilerini yönetmekte olan sendikacılardan daha bilinçli ve ilerdedirler...

ÇARK

Niçin Görev

Görev niçin çıkıyor?

Yaşama atılan her yayın çıkışını elbette iyi kötü bir nedene bağlar.

Burjuva basında bu neden çoğu kez pek parlak, pek gösterişli ve de binbir renkle desenli gerekçelere dayandırılır. Kuralı böyledir bu işin; en yüce değerin "kâr daha çok kâr" olduğu kapitalist toplumlarda. Geri ve çarpık örneği Türkiye'de de böyle...

Doğru ve en taze habercilik!

Bağımsız, tarafsız gazetecilik!

Hâdiselere tercümanlık!

Halka hizmet!

Vesaire...

Sağdan vurma, soldan çırpma, arsa, piyango, otomobil yağmuru, "ağır ol molla desinler" örneği ağır baş vitrininde ciddiyet vurgunu!..

Rot ayarı, denge ayarı, resmi ilân, özel ilân ayarı!..

Tam gaz sermaye!

Bu kadar çok yalanın atıldığı, doğruların bu denli çarpıtıldığı, bu kadar çok dalaveranın döndürüldüğü ortamda GÖREV'i çıkartmak görev oldu.

- Aman ha sosyalistlerin sesi duyulmasın!
- Sakın haa, o TİP'in haberi!

Borazanın bir ucu bu. Öbür ucu da:

- Şey...
- Ne?
- Bu sefer olmaz..
- Ne olmaz?
- Yani TİP seçime girmesin...
- Sosyalistlerin sesi mecliste duyulmasın mı?
- Öyle demek istemedim...
- Ne demek istedin peki?..
- Hani gelecek sefer olsaydı, ben de verirdim...
- ...

Kısaca, işte böyle bir şey.

GÖREV niçin çıkıyor? Son söz Nâzım'ın:

İnsanlarım ah benim insanlarım
antenler yalan söylüyorsa
yalan söylüyorsa rotatifler
kitaplar yalan söylüyorsa
duvarda afiş, sütunda ilan yalan söylüyorsa
beyaz perdede yalan söylüyorsa çıplak baldırları kızların
dua eden yalan söylüyorsa
ninni yalan söylüyorsa
rüya yalan söylüyorsa
meyhanede kemal çalan yalan söylüyorsa
yalan söylüyorsa umutsuz günlerin
gecelerinde ay ışığı
ses yalan söylüyorsa
söz yalan söylüyorsa
ellerinizden başka her şey
herkes yalan söylüyorsa
elleriniz balçık gibi itaatli
elleriniz karanlık gibi kör
elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun
elleriniz isyan etmesin diyedir.
ve zaten bu kadar az misafir kaldığımız
bu ölümlü bu yaşanası dünyada
bu bezirgan saltanatı bu zulüm bitmesin diyedir.

GÖREV'in niçin çıktığını daha fazla anlatmaya gerek var mı?

Varlık ÖZMENEK

KONGRE KARARLARI

Türkiye işçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin Şubat ayı sonunda yapılan 1. Büyük Kongresinde alınan kararlardan bazı bölümleri aşağıda bulacaksınız.

İşçi sınıfımızın ekonomik, politik ve ideolojik mücadelesini ve bu mücadelenin en üst, yani politik düzeydeki örgütsel somutlanışı olan Türkiye İşçi Partisi'nin gelişmesini; demokratik toplumsal muhalefeti ve ülkemizin bilim, düşün, yazın, sanat, basın ve yayın yaşamını sürekli tehdit altında tutan Türk Ceza Kanunun 141 -142. ve benzeri diğer anti-demokratik maddeleri derhal yürürlükten kaldırılmalıdır.

Bu kapsam içinde:

- Türkiye Komünist Partisi adını taşıyan kuruluş Türkiye'de yasal olarak kurulabilmelidir.
- Politik nedenlerle yurt dışında kalmak durumunda olanların yurda dönebilmelerini ve politik faaliyette bulunabilmelerini sağlayacak yasal şartlar gerçekleştirilmelidir.
- 12 Mart döneminde hüküm giymiş olanlarla Devlet Güvenlik Mahkemelerince mahkum edilmiş bulunanların mahkumiyetleri bütün sonuçlarıyla birlikte ortadan kaldırılarak bu hükümlüler özgürlüklerine kavuşturulmalıdır.
- Siyasi Partiler Kanunu'nun Anayasa'nın özü ve sözüyle öngörmediği tüm kısıtlayıcı ve yasaklayıcı hükümleri yürürlükten kaldırılmalıdır.

Anayasa'nın 2. maddesi, Türkiye Cumhuriyeti'ni "milliyetçi" değil "milli" bir devlet olarak tanımladığı halde, burjuva iktidarlarının şoven milliyetçi bir politika güderek burjuvazinin ve büyük toprak sahiplerinin egemenliğini ve çıkarlarını korumak, bozuk düzenin sürekliliğini sağlamak amacıyla Doğu ve Güneydoğu illerinde uygulayageldikleri ayrımcı ve baskıcı ırkçı şoven uygulamalara, kışkırtma ve saldırılara son verilmelidir.

GÖREV
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi ve Sorumlu Yazıişleri Müdürü
VARLIK ÖZMENEK

Yönetim Yeri: Konur Sok. 15/8 Kızılay – ANKARA
İstanbul Bürosu: Piyerloti Cad. 21/1 Cağaloğlu

Dizgi: ÇIĞ Yayıncılık Ltd. - 17 97 04
Baskı: Daily News Web Ofset - 18 82 88

Erken Seçim Nasıl Tezgâhlandı?

Parlamentodan iki saatte geçen iç tüzük değişikliğiyle önü açılan erken seçim nasıl tezgânlandı?

Neden erken seçime gerek duyuldu?

Ecevit'e sorarsanız: "halkımız ülkeyi her geçen gün daha bir karanlığa götüren MC'den kurtulmak istemektedir..." Demirel'e sorarsanız: "millet iradesine başvurmakta yarar vardır"

MC Hükümetinin 21 aylık iktidar döneminde 150 dolayında genç katledildi. MC'nin 21 aylık iktidar döneminde işsizlik, pahalılık alabildiğine arttı. Gelir bölümüşü çalışanlar aleyhine bozuldu. Hazine tam takır hale getirilip, dış borçlar Türkiye tarihinde görülmemiş bir düzeye ulaştı.. Uzmanlar Türkiye'nin yüzyüze getirildiği bu sorunları sayıp dökerken sayfalar dolduruyorlar...

Şimdi Ecevit'e sormak gerek: "Sorunların katlanarak büyüdüğü 21 aylık iktidar döneminde halkımız MC yi istiyordu da normal seçimlere dört ay kala mı istemediğini anladı?" Ya da Demirel'e sormak gerek :"21 aylık iktidar döneminde Türkiye'yi ortaklarınızla birlikte gül gibi idare ettiğinizi söylüyordunuz. 21 aydan sonra "millet iradesine gitmek" gerektiğini" parlak zekanızla birden bire nasıl anlayabildiniz?"

NE "HALK" NE "MİLLET"

Aslında Türkiye'nin birden bire erken seçim ortamına itilmesinin nedenleri, ne Ecevit'in parlak sözlerinde ne de Demirel'in anlaşılmaz cümlelerinde açıklandığı gibidir. Türkiye'de erken seçim isteği büyük sermaye kesiminin sözcüleri tarafından dile getirildikten sonra iki partinin başkanları "Erken Seçim" istemeye başlamışlardır.

Sanayi Odaları Birliği Başkanı ve Sabancı Holding sahibi Sakıp Sabancı, Türk Sanayicileri ve İş Adamları Derneği Başkanı ve Tekfen Holding Sahibi Feyyaz Berker, İşveren Sendikaları Konfederasyonu Başkanı ve Narin Mensucat Sahibi Halit Narin, İzmir, İstanbul, Eskişehir, Ankara Sanayi ve Ticaret Odaları'nın başkanları erken seçim istediklerini açıkladıktan sonra Ecevit, "Halkın MC'yi istemediğini" ileri sürerek erken seçime gidilmesi gerektiğini söylemiş, Demirel ise "Millet iradesine başvurmakta yarar gördüklerini" açıklamıştır...

TEKELCİLER VE 250 MİLYAR

Büyük sermaye neden bir erken seçim istemiştir? İşte bütün sorun burada yatmaktadır...

Büyük sermaye öncelikle Mayıs ayında görüşülmeye başlanması gereken Dördüncü Beş Yıllık Plan çalışmalarında insiyatifi elinden kaçırmamak için erken seçim istemiştir. Tekelci sermayenin sözcüleri 21 ay önce kurulması için perde arkasından desteklediği MC koalisyonu partileri arasında uyum bozulunca, koalisyon ortaklarından MSP de plan yatırımlarını kendi sanayileşme doğrultusunda yapmaya kalkınca erken seçim feryatları bütün ülkeyi sarmıştır. Yapılan hesaplara göre, Türkiye'nin Dördüncü Beş Yıllık Plan döneminde 250 milyar liralık yatırım yapması gerekmektedir. Erbakan, açıkladığı "yaygın sanayileşme modelinde" (!) bu 250 milyar liralık yatırımın 170 milyar lirasını kendisine ayırdığını açıklamıştır. İşte bu durum, cumhuriyet tarihi boyunca teşvik tedbirleriyle, devlet ve hazine desteğiyle fabrika kurmaya alışmış büyük sermayeyi tedirgin etmiş, planda etkinliği kaptırmamak için çok memnun göründüğü MC'nin dağılması pahasına erken seçim istemiştir...

MADALYONUN ÖBÜR YÜZÜ

Büyük sermayeyi erken seçim istemeye iten nedenlerden birisi de nitelikleri sermayeden yana olmakla birlikte koalisyon partilerinin seçim havasına kapılarak taban fiyatlarını yüksek tutacakları korkusu olmuştur. 16 Şubat tarihinde Sanayi Odaları Birliği Başkanı Sakıp Sabancı, bu korkusunu açıkça söylemekte sakınca görmemiş "Seçim yılı olması nedeniyle siyasi partiler seçim atmosferine kapılacaklar ve bu atmosfer içinde tarım ürünleri taban fiyatlarını yüksek tutacaklardır. Bu sanayideki girdi fiyatlarını artıracaktır. Seçimin taban fiyatlarının açıklanacağı dönemden önceye alınması gereklidir" demiştir... Sabancı'nın bu açıklamasından sonra AP ve CHP parlamentoda sayısı 120'ye ulaşan sosyal nitelikte yasa tasarısı dururken iki saatte iç tüzük değişikliği yaparak bir erken seçim kararı almışlardır... Büyük sermayeyi erken seçime iten nedenlerin ekonomik yanı kısaca budur. Doğal olarak politik etkenler de vardır ve en az ekonomik nedenler kadar önemlidir.

BİR ZAMANLAR ERKEN SEÇİMİN ISRARLI SAVUNUCUSU CHP YAKIN ZAMANLARA KADAR ERKEN SEÇİME İSTEKSİZ GÖRÜNÜYORDU. ANCAK BÜYÜK İŞ ÇEVRELERİNİN KESİN DAYATMASI SONUCU ERKEN SEÇİME BOYUN EĞMEK ZORUNDA KALDI. ONDAN SONRA DA AP İLE KOLKOLA GİRİVERDİ.

BİR BAŞKA YÖNDEN

Şimdi bir de politik etkenlere bakalım. Burada da işin içine dış mihraklar karışacaktır.

Türkiye'de ilk erken seçim dedikoduları, Ocak ayı içinde başladı. Adalat Partisi'nin çekingen ve kararsız yaptığı bu teklifi CHP önce olumsuz karşıladı. Sonra, en azından mevcut hükumetle seçime gidilemeyeceği havasını yaydı. CHP Genel Başkanı Ecevit, 1 Şubat'daki demecinde "Bizim için seçimin erken olması ya da zamanında yapılması şart değildir, önemli olan can güvenliği içinde Türkiye'yi seçime götürebilmektir" derken, MC çetesinin iktidarında seçime gitmek yanlısı olmadığını söylemek istiyordu.

Araya bütçe görüşmeleri girdi. Çiddi erken seçim manevraları ise bütçe oylamasından sonra yani Mart ayı başında başladı. Cumhuriyet Halk Partisi Genel Yönetim Kurulu 1 Mart'da, erken seçime ilişkin görüşmeler sonucu bir bildiri yayınladı. Bildiride "Hükumetin baş ortağının, şiddet eylemcileri ile dayanışmasını sürdürmesi, seçim için iş birliğini engellemektedir" deniliyordu. Adalat Partisi ise, -bugün de olduğu gibi- "Bodyguard"ı MHP'den ayrılmaya ya da değişik bir "seçim hükümeti" formülü üzerinde tartışmaya hiçbir şekilde niyetli görünmüyordu.

AMERİKA AMERİKA...

İşte bu yüzden Mart ayı başında iç gelişmeleri en yakından izleyen bir göz bile "erken seçim yapılacak mı?" sorusuna, yine soru dolu bakışlarla karşılık veriyordu.

Oysa dışardan gelen seslere açılmış bir kulak, Türkiye'de seçimin zamanında değil de "erken" yapılmasının, burjuva partilerinin ağa babası Amerika tarafından çok daha önceden kararlaştırıldığını sezebilirdi.

Orta Doğu sorunlarında yetkili bir organ olan "Events" dergisi, Şubat ayının ilk haftasındaki sayısında, Amerika'nın İsrail'i Araplarla barıştırmak için önce güçlü bir hükumete sahip olmasını istediğini belirtiyor, bu yüzden erken seçime gidilmesi için baskı yaptığını kaydediyordu. İsrail, bu baskı sonucu "erken seçim" kararı aldı. Dergi, olayları birbirine ekleyerek, Amerika'nın Türkiye'ye de aynı yolda tavsiyede bulunabileceğini belirsiz sözlerle de olsa hatırlatıyordu.

WALDHEIM MÜNECCİM Mİ?

13 Şubat'ta Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri Kurt Waldheim, Denktaş-Makarios görüşmesinde hazır bulunmak için Kıbrıs'a geldi. Waldheim, Kıbrıs sorununun çözümü için Amerika'lı fikir hocalarının tavsiyeleriyle dolu olarak gelmişti. Waldheim, 14 Şubat'da "Kıbrıs çözümü" ile ilgili bir demecinde, pek şaşırtıcı bir söz kaçırdı ağzından. Konuşmasının arasında "Türkiye'de Haziran ayında seçim yapılacak" deyiverdi. 5 Nisan'dan bir-iki gün öncesine kadar "acaba erken seçim yapılacak mı?" sorusu hala soruluyordu. Hala tereddüd vardı. Bu hatırlanırsa, Waldheim'ın 14 Şubat'ta verdiği "erken seçim" haberinin "ilginçliği" kendiliğinden ortaya çıkıveriyor.

WASHINGTON - ANKARA

Aynı sıralarda, CIA Başkanı Amiral Turner Orta Doğu ve Akdeniz ülkelerinde kısa bir tur attı ve Türkiye'ye de gelerek sessiz sedasız bazı görüşmeler yaptı. 20 Şubat'da Başkan Carter, bir "nabız yoklaması" ve kuşkusuz bazı öğütler için Clark Clifford'u özel temsilci sıfatıyla Atina-Ankara-Lefkoşe üçgeninde geziye gönderdi. Clifford, Ankara'daki görüşmelerinde Ecevit'le de karşı karşıya geldi. Ecevit'le neden görüştüğü sorulduğunda, Kıbrıs çıkartmasını Ecevit'in yaptığını, bugün Türkiye politikasında CHP'nin ağırlığı olduğunu kaydetti. Buraya kadarı olağandı. Clifford, Ecevit'le görüşme nedenlerini sayarken "Türkiye'de yakında seçim yapılacak" sözünü de sarfedince, CHP Genel Başkanına bu konuda bazı sözler söylendiği de ortaya çıktı. Demirel'in Clifford'la yaptığı görüşmede "Ben , seçimlere birkaç ay kala Kıbrıs'da taviz veremem ama seçimde tek parti olarak işbaşına gelirsem en büyük önceliği Kıbrıs ve Ege sorunlarına veririm" demesi, hem Amerika'dan destek almak hem de erken seçimin zorunluğuna karşısındakileri inandırmak amacı taşıyordu. Bu durumda Clifford'un Ecevit'e gidip, "Siz şu seçimi erkene alsanız, hem sizin hem de bizim için çok iyi olacak" dediğini düşünmek hiç de kehanet olmayacaktır.

TRAFİK DEVAM EDİYOR

Mart ayının ikinci yarısında AP ve CHP erken seçim için ayak oyunlarını sürdürüyordu. Biri hamle yaparken diğeri geri çekiliyor, ya da tersi oluyordu. Bu arada vakit de geçiyordu. Nisan ayında seçim kararı alınamaması, erken seçimin suya düşmesi olacaktı.

İşte bu sırada Amerika'dan bir başka ziyaretçi geldi. Carter bu defa da, Columbia Üniversitesi Orta Doğu sorunları enstitüsü başkanı Profesör Herowitz'i Ankara'ya göndermişti. Herowitz, Ecevit'i Amerika gezisi sırasında, o zaman henüz Dışişleri Bakanı adayı durumundaki Cyrus Vance ile görüştürmüştü. Bir çeşit çöpçatandı. Herowitz, Ankara'da büyük partilerin yetkilileriyle görüştü. Bu görüşmelerin içeriği ve amacı gizli tutuldu. Ancak, Türkiye'de gündemdeki tek konunun "erken seçim" olduğu bir dönemde Herowitz'in ziyaret amacının bir başka konu olacağı düşünülemezdi.

ONLAR ERDİ MURADINA...

Herowitz'in ziyaretinden kısa süre sonra CHP ile AP arasındaki buzlar hızla eridi ve iki parti "erken seçim" için kolkola giriverdi.

Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri ve Amerikan pasaportlu diplomatların sözleri ve gezileri birbirine eklendiğinde şu sonuç ortaya çıkıyor. Amerika, Türkiye'de seçimin erkene alınması için kararını Türkiye'deki siyasi partilerden daha önce vermiştir. AP ve CHP'yi "her pahasına erken seçim" görüşünde birleştirmiştir. Türkiye'deki siyasi partilerin bu konuda anlaşmazlıkları gidermesi için zaman zaman tavsiyelerde bulunmuş, zaman zaman baskılara başvurmuş, zaman zaman arabuluculuk yapmıştır.

Hem de burjuva partilerinin dizginlerini elinde tuttuğunu saklamaya bile gerek duymadan...

Seçim, CHP ve işçi sınıfı

Bu yıl, parlamentonun kuruluşunun da 100. yılı . Ülkemizdeki ilk genel seçim 1877 yılında yapılmış ve önümüzdeki 5 Haziran seçimleri bu yüzyıllık süredeki 20. seçim oluyor. Yani bir çok savaşın yaşandığı bunca hareketli bir dönemde bile her 5 yılda bir seçim yapmışız. Bu da, ülkemizde seçimlere ne çok önem verilmiş olduğunu tanıtlıyor.

Ancak, bu kadar çok seçim yapmış olmamıza karşın, burjuvazinin üzerine kanat gerip durduğu, kutsal sıfatıyla tanımladığı bu seçimlerle nereden nereye gelebilmiş olduğumuz sorusu da bu dönüm noktasında ayrı önem kazanıyor.

Biliyoruz, seçimi de tıpkı şapka gibi, frak, smokin gibi kapitalist batıdan almışız, ve onlar gibi seçimi de sadece burjuvanın malı kılmışız. Emekçi sınıflar, hep oy veren yığınlar olarak düşünülmüş. Seyirci sayılmış.

Yani, tıpkı özgürlük vb. olduğu gibi seçim de, burjuvazi tarafından sınıfsal tekeline alınmış Tek sınıfın kullandığı bir araç haline getirilmiş. Nasıl sömürü ve özgürlük kavramlarının yanyana yaşayabileceği savı geniş kitlelere kabul ettirilmek istenilmişse, seçim de sömürüye karşı verilecek kavganın bir yöntemi olmaktan çıkarılmış. Böylece de, hem özgürlüğün, hem de seçimin burjuvalar için korkulur bir yanı kalmamış.

Bu gerçeği, doğrusu bir küçük burjuva partisi olan CHP'nin 77 seçimlerine karşı takındığı tavırda da görebiliyoruz. Örneğin 73 seçimlerine hiç bir şekilde giremeyen işçi sınıfımızın, o seçimi bir halk oylaması (referandum) şeklinde değerlendirişi, CHP tarafından bu seçimde de sürdürülmek isteniyor. Örnek mi? İşçi sınıfımızın hiç bir örgütüyle açık diyaloga girişmiyor. İşbirliği isteklerini reddediyor. Sadece DİSK'e göz kırpmakla yetiniyor. Ve tek yanlı destek istiyor. 73 seçimlerinde olduğu gibi. Özgürlük kavramını da ekonomik kökünden soyutluyor, sadece hukuki yanıyla ilgileniyor. Diyelim, üretim ilişkileri konusunda bir öneri getirmiyor, ama genel grev hakkı vereceğini de söyleyebiliyor.

Bir diğer örnek; sanayi ve işçi sınıfı demek olan, üstelik 73 seçimlerinde en çok oy aldıkları yöreler olan kentleri görmezden geliyor, bütün ağırlığı köylere veriyor. Kalkınmanın köylerden başlayacağını söylüyor. Öyle ki, şu sıralar işçilere, kent emekçilerine hesap vermek durumunda kalmamak için, diğer sermaye sınıfı partileriyle. açıkça bütünleşebileceğini de göstermekten çekinmeyerek, bir oldu bittiyle Ekim'de yapılacak genel seçimleri Haziran'a, Haziran'da yapılacak Belediye seçimlerini (yerel seçimleri) de Aralık ayına alıveriyor. Böylece asıl işçi sınıfının sömürülmesi demek olan pahalılık sorununu, her gün biraz daha artan ev kirası belasını, buzdolabına kaldırarak, seçim sonrasına kaçırmak istiyor. Çünkü bu konularla uğraşmak; sınıfsal yapısı yüzünden işine gelmiyor. Örneğin, ev sahiplerini düşünerek, kiraları dondurmaktan, taban ve tavan kira sınırları getirmekten hiç söz etmiyor. Bugün gecekondu dediğimiz iki odalı bir konutun bile aylık kirasının bin lirayı aşmasıyla, İstanbul'da kiraların 15-20 bin liraya çıkmasıyla ilgilenmiyor, umursamıyor. Normal bir dairenin yarım milyol liraya satılmasını doğal karşılıyor.

Açıkçası, iktidara geldiğinde, eskiden olduğu gibi gene tavşana kaç, tazıya tut politikasını uygulayacağını saklayamıyor. Örneğin, sömürü özgürlüğünü sınırlayıcı herhangi bir öneriden söz etmiyor. Ama, bir yandan düşünce özgürlüğünü sınırlayıcı 141 ve 142. maddeleri kaldıracağını vaad ediyor. Öte yandan da hemen ne idiğü belirsiz bir "Merkezi Kültür ve Sanat Kurumu"ndan dem vuruyor. Yani, getireceği düşünce özgürlüğünün de aslında kendine özgü acayip bir şey olacağını, kurum adındaki bu yeni önlemlerle onu da kendi dünya görüşüne göre biçimlendirmek amacında bulunduğunu açıklıyor.

Özetlersek; bütün bunlar CHP'nin 77 seçimlerini de, şimdiye kadarki seçimlerden farklı düşünmediğini kanıtlıyor. Yani işçi sınıfının gene oy veren bir yığın olarak düşünüldüğünü, şimdi de başka türlü idare edilmek amacında olunduğunu açıklıyor. Bu nedenle de, yasama organında (parlamentoda) bir sosyalist muhalefetin oluşmasından öcü gibi korkuluyor. Açık açık aday listelerine bir sızma olmasından çekinildiği söyleniyor. Ve demokrat yığınlara da "Aman oylar parçalanmasın, yoksa faşistler gelir iktidara haaa!.." diye kurnaz tilki pozlarına giriliyor.

Ama artık yağma yok!.. Ne yaparlarsa yapsınlar, parlamentoya biz sosyalistler de gireceğiz!..

Demirtaş CEYHUN

NASIL MİLYONER OLUNUR ?

Batırırsın gemini doldurursun cebini

Bundan birkaç yıl önceydi. Bir karadeniz şehrinin deniz kenarındaki lokantasında sohbet koyulaşmıştı. Masalar arasında laf atmalar başladı. Şehrin kalantor tüccarlarından biri birkaç masa ötedeki gemiciyle şakalaşıyordu.

- Ne o işsizsiniz yine.

- ....

- Ulan köftehorlar, gemi limanda. Binin şu gemiye, hem kurtarın kendinizi, hem de adamın işi olsun.

kayeyi anlatıp, nasıl milyoner olduğunu görelim.

Şilep birkaç gün sonra, tepeleme fındık yükü ile limandan ayrıldı. Karadeniz'in en iyi gemi batırıcısı olan kaptanı oradan buradan derlenmiş tayfalarla gemisini rotasına oturtup sohbete koyuldu.

Ambarları dolduran fındıklar bu sırada bir Alman firmasına, gemi ile sigorta edilmişti bile...

İlk uğrak Varna oldu. Fındıklar boşaltıldı, Gebin batmakta olduğu bütün dünyaya yayıldı. Telsizlerinin başındaki birçok gemicinin ağzından "yazık" sözcüğü çıkarken batırma ile ilgili işler yürüyordu. O sırada çevreden geçmekte olan bir iki şilep yardıma geldi.

İşler karışmaya başlamıştı. Kaptan, "yaklaşmayın gemimizin yükü yanıcıdır. Bizi kurtaralım derken, siz de yanarsınız" diye feryadı bastı. Zar zor taş yüklü şilep batırıldı.

Kalantor tüccar bize doğru döndü. Limandaki gemiyi gösterdi.

- Şuna bakın. Malı yükleyeli üç gün oldu. Tayfa bulamadı. Demir alamıyor.

- Peki, şu gemiciler işsiz değil mi?

- İşsiz ama, bu gemi İtalya açıklarında batacak. O yüzden bunlar ona tayfa yazılmıyor.

Sohbet biraz daha devam etti, son buldu. Pek inanmamıştım bu hikayeye. Aradan aylar geçti. Bir gazetede kokusu çıkınca olayı araştırdım. Gerçekten batmıştı bizim Karadeniz sahilinde tayfa arayan şilep. İsterseniz lafı uzatmadan hi-minin ambarına yeni yük olarak taş dolduruldu. Varna'da boşaltılan fındıkların parası alındı. Taş yükü için hammaliye ödendi.

İstanbul boğazından geçildi. Çanakkale'den geçildi. Adriyatik sahillerine varıldı. Geçiş belgelerinde geminin "fındık yüklü" olduğu yazılıp, damgalar basıldı, imzalar atıldı tabii..

Evet, senaryonun en ilginç yanına gelindi. Gemi batırılacaktı.

İkna edici olsun diye; batırma hazırlıkları tamamlanınca SOS verildi. "Fındık yüklü" (!) şile-

Alman sigorta şirketi taş yüklü, fındık şilebinin sigorta paralarını ödedi. Geminin sigorta paralarını ödedi.

Ve denizlerimizin büyük dehalarından (!) biri bir maldan üç kez kâr ediverdi. Varna'dan fındık parasını, Almanya'dan gemi sigortasını ve yine Almanya'dan fındık sigortasını cebe indirdi.

Sonra ne mi oldu?

Kaptanın, tayfaların, parasını eksik ödediği için iş mahkemelere intikal etti. Ama sonunda kapandı gitti. Yurda giren dövizler Almanlara geri verilecek değildi yaa.

Ahmet ULAŞ

Ön Seçim Oyunları

Aday adayları ön seçmenlerin gözüne girebilmek için neler yapmazlar. Bir de kazanamaz, alt sıraya düşerlerse... İşte yıkım diye buna derler

1Mayıs'da ön seçim var; diğer adıyla aday yoklaması... Ön seçim, büyük partileri daha kocamanlaştırıp küçük partileri cüceleştirmeye yönelik adına d'Hont sistemi verilen seçim sistemimizin içinde evlere şenlik bir başka sistem. Siyasal partilerin deleğeleri 1 Mayıs da, milletvekilliğine adaylığını koyacak kişileri seçecekler.

Bu sisteme göre, millet adına, halk adına meclise girecek olan ve adına "Milletvekili" denilen kişi, milletvekili olmadan önce "Parti'nin vekili" sıfatını kazanmak zorunda. Bir başka deyimle, milletvekili, "millet" tarafından seçilmeden önce partisinin delegelerince seçilmek, aday listesine girmek zorunda. Ön seçim ya da yeni adıyla "Aday yoklaması", siyasal partilerin halkın tercihine daha iyi daha becerikli adaylar sunması yönünden bir ölçüde yararlı. Ancak tüm kurumların yozlaştırıldığı çarpık kapitalist düzende, ön seçim sistemi de bir "traji-komedi" den öte gitmiyor.

DELEGELER-ADAYLAR

Partiler, milletvekili olmak üzere kaydını yaptıran adayların listesini geçen Pazartesi günü Yüksek Seçim Kurulu'na verdiler. Bunların sayısı toplam 5 bin kişi dolayında. 1 Mayıs'da, siyasi partilerin delegeleri, -ön seçmenler- bu adaylar arasında seçim yapacak. En çok oyu alan delege, o seçim bölgesinde listenin başına yerleşecek. Diğerleri, oy sayısına göre listede aşağıya doğru sıralanacak.

Siyasi partilerde adaylar için oy kullanacak ön seçmen sayısı 542 bin... Yani toplam seçmenlerin yaklaşık 40'da biri kadar. Seçmenler bu 542 bin kişilik topluluğun gösterdiği adaylara oy vermek zorundalar.

İş böyle olunca milletvekili aday-adaylarının gerçek seçmenlerden önce kendilerini ön seçmenlere şirin göstermesi, beğendirmesi gerekiyor.

PARALAR VE KASALAR

Ya beğendirmezse?

İşte bu gerçek bir yıkım. Örneğin Milli Selamet Parti'sinden milletvekili olarak Parlamentoya girmeyi vatan-millet (ve tabii epeyce de kendisi ve çıkar çevrelerinin) hayrı için kafasına koymuş bir vatandaş 150 bin liralık kayıt ücretini de yatırmış bulunuyor. Bu 150 bin lira artık partinin olacak. Aynı şekilde Adalet Partisi'nden aday kaydı yaptıranlar ortalama 20 bin, CHP adayları da yine aynı miktarda para yatırmıştır.

Bu hiç de küçük olmayan rakamlar, aslında ayak bastı parası... Bir de, kayıt gününden ön seçim gününe kadar geçen süre içinde ön seçmenleri memnun etmek için yapılan masraflar var. Bugünlerde, İstanbul'un, Ankara'nın, İzmir'in pahalı yemek listeli restoranları, "nezih" gece kulüpleri, yağlı müşteriler ağırlıyor. Aday adaylarının kendilerini ön seçmenlere daha iyi tanıtabilmesi, daha sıcak ilişkiler kurması gerek... Bu ilişkilerin en iyi kurulacağı yerler de yiyeceği, içeceği müziği, şovu zengin restoranlar ve gece kulüpleri..Ön seçmenler dört yılda bir tekrarlanan "Bey"liğin tadını çıkaracaklar.

GÖRÜCÜ USULÜ!...

Görücü gitmiş aile efradı gibi aralarına yeni girecek kişinin erdemlerini ölçecekler... "Eline-cebine" sıkı olmayan adaylar tabii bu erdem sınavında da daha başarılı olacaklar...

İşte tüm bu masraf, tüm bu yorgunluk sonunda eli açık, gözü açık, kalbi, cebi, zengin aday adayımız örneğin AP'nin İstanbul listesinde 40'ıncı sıraya ya da CHP'nin Ankara listesinde 29'uncu sıraya veya MSP'nin İzmir listesinde 10'uncu sıraya oturmuşsa, buna yıkım denmez de ne denir... Son dakikada adına kontenjan denen ve Genel Merkez'den gelen bir tepeden inme aday önüne geçiverirse ve milletvekilliği kıl payı kaçarsa, "yıkım" demez de ne dersiniz?

ADAYLAR ÜZGÜN PARTİLER MEMNUN

Aday adayları, acaba vatan millet aşkına bu kadar masrafa girdik, girdik de iyi mi, kötü mü ettik? diye düşünedursun, büyük partiler, "daha çok aday - daha çok para" hesabı içinde adayların çok olmasından pek memnun...Örneğin MSP'nin 500 aday adayı var. Adam başına 150 bin lira kayıt ücreti ve bağış alındığına göre, adaylardan toplam 75 milyon lira toplanmış durumda. CHP'nin adaylarından ortalama 20 bin lira aldığı düşünülür ve bu rakam aday sayısı olan 1.600'le çarpılırsa ortaya 32 milyon rakamı çıkar. Adalet Partisi de yaklaşık bu miktarda "Aday parası" na kavuşmuş durumda.

Partiler, adayların yanında bir de, geçen seçimde aldıkları oy oranında Hazineden yardım alıyor. CHP bu fasıldan 14 milyon, AP 13 milyon, MSP 7 milyon alıyor. Bu rakamlar da eklenince, MSP'nin en az 89, AP'nin 45, CHP'nin 46 milyonluk -asgari- seçim bütçesine kavuştukları görülüyor. MSP'nin, Sanayi Bakanlığı kanalıyla sanayicilerin ithal ve benzeri taleplerini karşılarken zorla aldığı bağışlarla 200 milyon liralık bir seçim bütçesine sahip olduğu ileri sürülüyor. AP ve CHP'nin seçim bütçeleri de parti kasalarından yapılacak destekle 60'ar milyon lira dolayında miktara ulaşıyor.

SEÇİM SİSTEMLERİ

Her siyasal rejimin kendine özgü bir seçim sistemi bulunur. Burjuva demokrasilerinde bu seçim sistemini hakim sınıflar saptar. Bu nedenle kapitalist ülkelerde uygulanan seçim sistemi ile sosyalist ülkelerdeki seçim sistemleri gerek öz gerekse biçim yönünden büyük farklılıklar gösterir. Kapitalist düzende yönetilenlerin, yani geniş anlamıyla emekçi kütlelerin siyasal hayata ve iktidara katılmaları gibi sözde bir amaç güdülürken, sosyalist ülkelerde halkın kendi iktidarlarının kararlarına katılması ya da bu kararları onaylaması anlamında bir seçim uygulanır. İkisinin arasındaki fark görüldüğü gibi büyük ve anlamlıdır.

Türkiye'de şimdiye kadar uygulanan seçim sistemleri siyasi iktidarların ve egemen sınıfların keyiflerine göre düzenlendi. Bu düzenlemede temel amaç daima demokratik güçlerin ve emekçilerin çok az sayıda da olsa parlamentoya girmelerini engellemek yolunda oldu. Demokrat Partinin iktidara geçmesinden sonra uygulanmaya başlanan çoğunluk sistemi Türkiye'de on yıllık bir Demokrat Parti yönetiminin yürürlükte kalmasını sağladı.

27 Mayıs devrimine değin uygulanan çoğunluk sistemi özetle, bir ilde oyların çoğunu alan partinin o ilin çıkaracağı tüm milletvekilliklerini kazanması demekti. Bu sistem görüldüğü gibi ulusal iradenin gerektiği gibi temsil edilmesini önlediği için göstermelik bir anlam taşır. İngiltere gibi kapitalist batı ülkelerinde uygulanan çoğunluk sistemi iki büyük partinin sırayla iktidara gelmesini ve böylece de burjuva demokrasisinin yürümesini sağlayan bir sistemdir. Doğal olarak böyle bir sistemde sosyalistlerin ve komünistlerin oyları parlamentoya yansıyamaz.

Ulusal bakiye

27 Mayıs devriminden sonra hazırlanan 1961 Anayasası ve seçim yasası ile çoğunluk sistemine bir tepki olmak üzere ulusal bakiye yöntemi kabul edildi. Bu yöntemde ülkedeki bütün siyasal partilerin aldıkları oy oranında parlamentoda temsil edilmesi sağlandı. Bu sistem sayesinde 1965 seçimlerine katılan Türkiye İşçi Partisi 276 binden fazla oy alarak 15 milletvekilliği kazandı. Böylece Türkiye'de ilk kez sosyalistler parlamentoda seslerini duyurma olanağını buldular. Sosyalistlerin meclise girmeleri burjuva partilerini şaşkına çevirdi. TİP'liler dört yıl muhalefetin unutulmaz örneklerini gösterdiler. Onların yaptıkları konuşmalar, önerdikleri halktan yana yasalar ve iktidarlara yönelttikleri eleştiriler bugün halâ kliseleşmiş, kalıplaşmış cümleler halinde başta CHP'liler olmak üzere bazı parlamenterler tarafından kullanılıyor.

Sosyalistlerin meclise girmeleri ve parlamentoda dönen dolaplardan, halka karşı hazırlanan düzenlerden halkı haberdar etmeleri ve yaman bir muhalefet yapmaları egemen sınıfları çok rahatsız etti. Sosyalistlerin meclise girmelerini engellemek için hemen seçim yasasını değiştirdiler. 1961 seçimlerinde uygulanan nisbi temsil sisteminin biraz değişiği olan barajlı d'Hondt sistemini getirdiler. Bu sistemde küçük partilerin oyları boşa gitmekte ve onların oyları büyük partilere ilave edilmekteydi.

d'Hond't sistemi

1969 yılında yeniden uygulanmaya başlanan bu seçim sisteminin temel amacı yukarda da söylediğimiz gibi büyük partilerin daha kuvvetli olarak parlamentoya girmelerini sağlamak buna karşılık küçük partilerin seslerini duyurmalarını önlemek. Sırf bu nedenle Türkiye İşçi Partisi 1969 seçimlerinde ancak iki milletvekili çıkarabildi.

Bu sistemde seçime katılmış olan siyasi partilerin ve bağımsız adayların alt alta ve aldıkları geçerli oy sayıları da bunun hizasına yazılır. Bu rakamlar sırasıyla o seçim çevresinin çıkaracağı milletvekili sayısına bölünür. Elde edilen paylar parti ayrımı yapılmaksızın en büyüğünden en küçüğüne kadar sıralanır. Milletvekillikleri bu payların sahibi olan partilere rakamların büyüklük sırasına göre tahsis edilir. Böylece seçim sayısı denilen ve o ildeki geçerli oy sayısının o ilin çıkardığı milletvekili sayısına bölünmesiyle elde edilen sayıya ulaşamıyan parti ne kadar oy alırsa alsın o ilden milletvekilliği çıkaramıyacak ve kendisine verilen oylar boşa gidecektir.

seçim sistemi değiştirilmelidir

Görüldüğü gibi bu seçim sistemi sosyalist oyların parlamentoda temsil edilmesini büyük ölçüde önleyen gerici bir sistemdir. Çok sözü edilen klasik demokrasinin, kütlelerin ülkenin yönetimine katılmaları temel ilkesine ters düşmektedir.

Seçim sistemi emekçi kitlelerin gerçek iradelerinin parlamentoya tam anlamıyla yansıyabileceği bir şekle sokulmalıdır. Bu yapılmazsa yutturmaca bir demokrasiden söz etmek daha doğru olur. Seçim sistemi değiştirilmeli, her sosyalist oy halkımızın hakkını koruyacağı, sesini duyurabileceği bir biçime dönüşmelidir. Bu ise ancak TİP'in sosyalizm bayrağını parlamentoya dikmesi ile gerçekleşebilecektir.

BU SEÇİM SİSTEMİ DEĞİŞMELİDİR!

SEÇİM SİSTEMİ HALKIMIZIN GERÇEK İRADESİNİ YANSITMALIDIR!

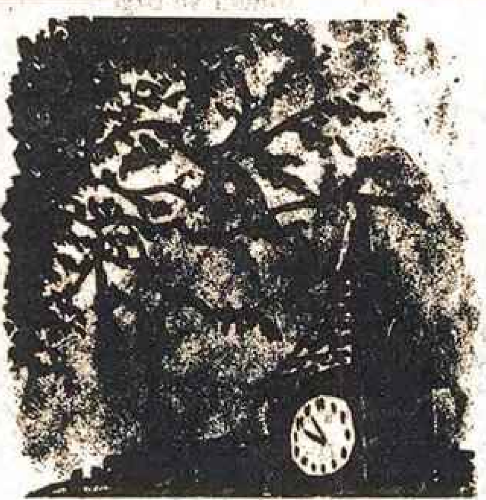
İŞÇİ SINIFININ VE EMEKÇİ KİTLELERİN OYLARI PARLAMENTODA TEMSİL EDİLMELİDİR!

DARAĞACINDAN NOTLAR

Yazan: Julius FUÇİK

Resimleyen: Levent BEŞKARDEŞ

Yayıma Hazırlayan: Işıl KASABOĞLU

Beş dakikaya kadar saat onu vuracak. Güzel ılık bir bahar akşamı, 24 Nisan 1942

Topallayan bir yaşlı adam numarası yaparak yürüyebildiğim kadar hızlı gidiyorum. Sokağa çıkma yasağı başlayınca, yani saat onda binanın kapısı kapanmış olacak. Jelinek'lere ulaşmak için acele etmeliyim. Orada beni irtibatçım Mirek bekliyor. Bu sefer ne benim ona, ne de onun bana söyleyecek önemli bir şeyi olmadığını biliyorum. Ama kararlaştırılmış bir buluşmaya gitmemek panik yaratabilir, hem sonra o iki iyi insanı, evsahiplerimi durup dururken daha fazla üzmek istemem.

Beni bir bardak çayla karşılıyorlar. Mirek, orada. Fried ile karısı da oradalar. Bu gereksiz bir tehlike.

- Bu kadar kalabalık bir yerde olmakla hem kendinizi hem de başkalarını tehlikeye atıyorsunuz. Peki bana ne getirdiniz?

- Rude Pravo'nun Bir Mayıs sayısının provasını.
- Tama çok iyi. Ya sen Mirek?
- Yeni bir şey yok işler iyi gidiyor.
- Tamam öyleyse. Bir Mayıs'tan sonra görüşürüz. Ben sana haber yollarım. Hoşça kal.

- Bir çay daha içer misin şef?
- Yok yok bayan Jelinek. Burada gereğinden fazla kalabalığız zaten.
- Hiç olmazsa bir bardakçık ha?

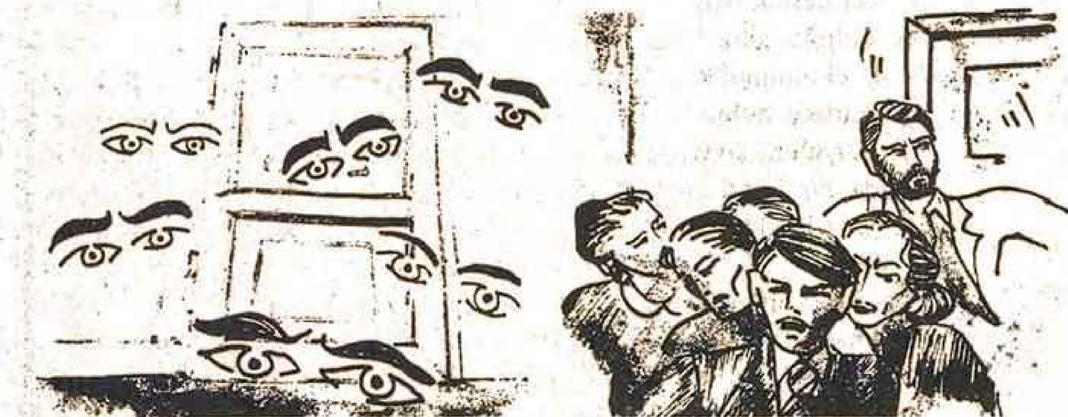
Bardağa doldurulan taze çayın dumanı tütüyor...

Biri kapıyı çalıyor.
Gecenin bu saatinde kim olabilir?

Dışarıdakiler sabırsız. Kapıyı yumrukluyorlar.
"Kapıyı açın Polis!"

Çabuk pencerelere. Kaçmalı. Tabancam var; ben kalır onları oyalarım.

Ama çok geç. Pencerelerin altında Gestapo'nun adamları, tabancalarını odanın içine doğrultmuşlar. Sivil polisler kapıyı kırıyorlar, mutfak tarafından koşarak odaya doluşuyorlar. Bir, iki, üç.. dokuz tane birden.

Beni görmüyorlar, çünkü girdikleri kapının arkasındayım. Onları rahatça arkadan vurabilirim. Ama ellerinde dokuz tabanca, iki kadına ve üç silahsız erkeğe doğrultulmuş. Ateş edersem beş arkadaşım benden önce vurulur. Kendimi vursam gene silahlar patlayacak ve o beş kişi ölecek. Ateş etmezsem altı ay ya da bir yıl hapis yatacaklar ve devrim onları sağ olarak kurtaracak. Yalnız Mirek'le ben bu işten sağ çıkmayız; bize işkence edecekler. Benim ağzımdan birşey alamazlar, ama ya Mirek'ten? İspanya'da savaşmış bir militan, Fransa'da iki yıl toplama kampında hayatta kalmayı başarmış bir adam. Savaş sürüp giderken Fransa'dan Prag'a illegal olarak dönen bir adam - Yok hiç bir zaman konuşmaz. Karar vermek için iki saniyem var.

Yoksa üç saniye mi?

Ateş edersem, kimseyi kurtaramam, sadece kendimi işkenceden kurtarırım öte yandan beş yoldaşın hayatını feda etmiş olurum. Öyle değil mi? Öyle. O halde karar verilmiştir. Köşeden çıkıyorum.

- Yaa bir tane daha demek!

Yüzüme ilk yumruk iniyor. Ayaklarımı yerden kesecek kadar sert bir yumruk.

- "Hände Auf" (Eller yukarı!)

Bir yumruk daha. Bir daha.

Tam düşündüğüm gibi.

O özenle döşenmiş apartman dairesi, şimdi altüst edilmiş eşya ve kırık cam yığını.

Yumruklar ve tekmeler devam ediyor.

- "Marsch!" (Yürü!)

Beni sürükleyerek bir otomobile tıkıyorlar. Tabancalar hep bana yöneltilmiş. Daha arabada yüklenmeye başlıyorlar.

- Kimsin?
- Profesör Horak.
- Yalan!

Omuzlarımı silkiyorum.

- Doğru otur yoksa vururuz!
- Vurun öyleyse.

Vuracakları yerde yumrukluyorlar.

Bir tramvayın yanından geçiyoruz. Sanki bana üzerine beyaz örtü geçirilmiş gibi geliyor. Bir düğün arabası mı gecenin bu saatinde? Her halde ateşim yükseliyor.

(DEVAM EDECEK)

TİP MECLİSTE

TİP'in 1965'te Meclis'e girmesiyle tıkır tıkır işleyen Meclis çarkı, işleyemez oldu. O döneme ilişkin bazı anılarını Adana Milletvekili olan Ali Karcı anlatıyor.

HAZIRLAYAN: EROL ÖZKÖK

Toplumsal muhalefeti hiçe sayıp sadece parlamentoyu hedeflemek, sosyalist mücadeleyi parlamento içinne hapsetmeye, yani kısaca parlamentarizme hayır...

Parlamentoda da sosyalistlerin sesini duyurmak, sosyalist mücadelenin bir parçası olan parlamentoda bulunmak, yani kısaca parlamentoya evet...

İşte sosyalistlerin parlamentoya ve parlamento seçimlerine bakışları ve değerlendirmeleri böyle.

Bu ilkeleri göz önünde bulundurarak 1965 seçimlerinde 15 milletvekili ile meclise giren Türkiye İşçi Partisi milletvekillerinin görevlerini sosyalistçe nasıl yaptıklarını parlamentoyu nasıl araç olarak kullandıklarını kendilerinden dinledik.

Parlamentoya karşı olanlarla, küçümseyenlerle, parlamentoda sosyalistlerin sesinin olmamasını savunanlar, orayı dikensiz gül bahçesi yapmak isteyenlere bu anılar birşeyler anlatır herhalde.

Söz 1965 - 1969 dönemi TİP Adana milletvekili Ali Karcı'nın:

Erol Özkök arkadaş, GÖREV için, benden Meclis anılarımızı istedi.

Daha telefonla konuşurken, 1965 seçimleri sırasında vaktin Adalet Partisi Genel Başkanvekillerinden Dr. Vedat Ali Özkan'ın gazete manşetlerine geçen bir konuşmasını anımsadım.

Şöyle diyordu Özkan:

"Türkiye İşçi Partisi'ne oy vermeyin sakın. Çünkü bunlardan 5 kişi Meclise girerse, Meclis'i çalışamaz duruma düşürürler..."

Doğrusunu söylemek gerekirse, bunları okuduğumda hem çok şaşırdım, hem çok üzüldüm.

Ama Meclis'e girince Özkan'a hak verdim.

Çünkü, en önemli kanunların 15-20 kişi ile Genel Kurul'dan geçmesine, halka karşı maddelerin kanunlaşmasına, 5 kişi ayağa kalkarak yoklama isteminde bulunarak, engel oluyorduk. Dolayısıyla çoğunluk olmadığı için, birleşim kapanıyordu. Tabii bir oturum sonra biz, çoğunluğun olmadığını ileri sürerek, yeniden yoklama istiyorduk.

Bayağı, herkesin huzuru kaçmıştı. Gruplarınca Meclise devam isteniyordu milletvekillerinden. İş, Meclis'e gelmekle de bitmiyor, oturum sonuna kadar beklemek durumuna düşüyorlardı. Çünkü TİP heran bu istemini tekrarlayabilirdi. Özel olarak o kadar çok milletvekili, "yapmayın, etmeyin" diye ricada bulunuyordu ki bizlere, anlatamam...

TİP'İN VARLIĞI

Türkiye İşçi Partisi, daha Meclis'e girmeden yanlışları düzeltmeğe başlamıştı.

Örneğin: ulusal artık oyların, milletvekillerine bölünmesinde, Yüksek Seçim Kurulu bir hata yapmış, seçilmemiş 15-20 kişiye mazbata vererek, milletvekilliklerini ilan etmişti.

Biz, yapılan hatayı, bularak, Yüksek Seçim Kurulu'na itiraz ettik. Gerekçelerimizi rakkamları, çift ve tek listelerle seçimlerin değişik sonuçlar vereceğini ileri sürdük. Bu itirazımızla, Meclis'e yeni isimlerle 15-20 milletvekili girerken, aynı sayıda seçilmiş görünen 15-20 kişinin, milletvekillikleri iptal ediliyordu.

Daha ilk toplantılarda 1. Demirel hükümetinin program görüşmesinde, halktan gizlenen ikili anlaşmaları, Amerikan üslerinin durumunu açıkladığımızda; Meclis, biribirine girmiş, 2 milletvekili yaralanmıştı. Çünkü bir oyun bozuluyordu. O vakte kadar, iktidar ve muhalefetler, iç politikada biribirlerinden ne kadar ayrı olurlarsa olsunlar, dış politikada birlik olurlardı. Daha doğrusu, dış politikayı hükümetler çizer, muhalefet de ona alkış tutardı.

DEĞİŞİK SES...

Meclis'de ilk defa bir ses yankılanıyordu. "NATO'ya, CENTO'ya, Ortak Pazar'a, izlenen dış politikaya temelden karşıyız." diyen bir ses.

Demirel "Üs yok, tesis var." diyordu. Çağlayangil, Dışişleri Bakanı olarak bize veriştiriyordu. Ama aynı günün akşamında; bizler, 4 arkadaş lokantada yemek yerken yanımıza geliyor, bizi tebrik ediyor, konuşmamızda doğru ve haklı olduğumuzu söylüyor; "yalnız, biraz daha yumuşak koysaydınız daha iyi olurdu" diyordu Çağlayangil.

1965 - 1969 DÖNEMİNDE TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ MECLİSTE İKEN BURJUVA PARTİLERİ DİKEN ÜZERİNDE OTURURLARDI. BİR TİP'Lİ MİLLETVEKİLİ KALKACAK, BİRER BİRER GERÇEKLERİ ORTAYA SERECEK DİYE...

Ne var ki, daha sonraki müzakerelerde, yukarıdaki sözleri kendisi söylememiş gibi, "Şimal'in rüzgârlarının etkisi ile" diye başlayarak, bizi suçlayıp duruyordu. Meclis tutanakları, bu tür suçlamalarla 4 yıl doldu taştı...

TUTANAKLAR BELGEDİR

Biz, 15 kişilik küçük bir gruptuk. Hergün yeni şeyler söylüyorduk. dalga dalga yankılanıyordu söylediklerimiz. Üstelik de çok gür çıkıyordu sesimiz. Küçüktük nicelik bakımından. Ama nitelik bakımından çok çok büyüktük. Meclis'de lokomotif olmuştuk. Zaman zaman gerek iktidar, gerek diğer muhalefet grupları, bunu özellikle belirtiyorlardı.

Bir arkadaşımız, Meclis kürsüsünden, Meclis tutanaklarına geçmiş şu sözleri söylüyordu: "Biz Meclis'e girdik Meclis seviye kazandı." Tabii yine kızılca kıyamet koptu Meclis'de. Arkadaşımız, sözünü geri almıyordu ve almadı da...

Aradan 3 ay kadar bir zaman geçmişti. Yeni Türkiye Partisi Genel Başkanı Ekrem Alican, Meclis kürsüsünden, Meclis'e şöyle sesleniyordu: "Türkiye İşçi Partisi'nin Meclis'e girmesiyle; Meclis, seviye kazanmıştır. Çünkü bizler, şimdiye kadar biribirimize, "Sen şunu yaptın, ben bunu yaptım... Sen dedin ki, ben dedim ki...) gibi şeyler söyledik. Oysaki şimdi işler değişti. Şimdi, (Ben sosyalistim) diyen bir Parti Meclis'e girdi. Bu partinin milletvekilleri bu tip konuşmalardan uzaktalar. Adamlar hep rakam söylüyorlar.

Biz eski konuşma tarzını bırakıp, onlara rakamla cevap vermeğe mecburuz. Yoksa işin sonunu iyi görmüyorum. Çünkü memleket, şimdi onları da dinlemeğe başladı."

Gerçekten de bir süre sonra, karşımızdakiler bizi cevaplarken rakamlar sıralamağa çalıştılar.

Kuley Fonu, Yabancı Sermaye Kanunu, Petrol Kanunu, ikili anlaşmalar vs. gibi halkımız aleyhine işleyen bu gelişimleri durdurduk. İlerlemelerini ve genişlemelerini engelledik.

Meclis'te Demirel "Vietnam'a gözlemcigöndermek"-ten bahsedince, şiddetle karşı çıkarak, halkımızı böyle bir maceraya sürüklemelerine engel olduk.

Herhalde 4 yıllık Meclis tutanakları incelenirse bir gün, TİP grubunun neler yaptığı daha açık ve seçik olarak ortaya serilebilecektir.

MECLİSTE SALDIRDILAR BİZE

Erol Özkök arkadaş, "şöyle kısaca anlat" diyor, dört yıllık anılarımızı.

Bir gece yarısı, İçişleri Bakanlığı Bütçesi görüşülürken Adalet Partisi Milletvekili Ata Bodur'un yanımıza gelerek "KARCI, Meclis'i terket" diye güya bir komisyon arkadaşını korumaya çalışması ve bizim ona anlamlı anlamlı, "ölünecekse, birlikte ölürüz" diye cevaplamamız üzerine şaşırarak, bizden uzaklaştığını, 10 dakika sonra altı kişiye 150 kişinin hücum ettiğini, bir arkadaşımızın tabanca kabzası ile yaralandığını, ve eşek sudan gelene dek nasıl dövüldüğümüzü mü anlatayım kısaca?

DAHA NELER NELER...

İki gece içinde 200 daktilo sayfalık bir gensoru hazırlayarak Meclis'e verdiğimizi, Anayasa'da "Gensorular verildiği gün okunur" maddesine rağmen, baştan 2 sondan 2 sayfanın okutularak gizli belgelerin kamunun malı olmaktan çıkarıldığını, hem de CHP'li Başkan Vekilinin yönettiği bir oturumda bu olayın geçtiğini;

Eski Demokrat Parti ileri gelenlerinin yolsuzluklarını inceleyen bir tahkikat komisyonunda üye olduğumuz halde, tam dörtyıl toplanamayıp, başkan, katip ve sözcümüzü seçemediğimizi, bu suretle Adalet Partisi, Yeni Türkiye Partisi ve bazı CHP'li milletvekilleri sayesinde, bu yolsuzlukların zaman aşımına sokulduğunu;

Petrol Komisyonunda, iktidarla, muhalefet mensuplarının nasıl işbirliği ederek, yabancı petrol kumpanyalarını, Meclis komisyonlarına kendilerini savunma ve bizlere karşı hücum için getirip dinlediklerini; 1967'de Adana'da, bardan çıkan bir zenci çavuşun, bir Türk kadınına elle sarkıntılık yapması üzerine halkın galeyana gelerek Amerikalılara ait arabaları yakmaları, evleri taşlamaları üzerine tevkif edilenler arasında bir tane bile Türkiye İşçi Partili olmadığı -tevkif edilenler AP'li , CHP'li ve partisiz vatandaşlar olduğu halde- o zamanki, İçişleri Bakanı Sükan'ın "olayları TİP yarattı ve TİP'liler, tevkif edildi" demesi üzerine, "İçişleri Bakanı Meclise yalan söylüyor, Meclis'i aldatıyor" diye konuşmamız üzerine Meclis'in nasıl karıştığını;

CHP-AP-YTP-MHP'nin birleşerek, Anayasa'ya rağmen ödeneklerde ve yolluklarda % 50 den dahafazla zam yapmayı düşündüklerini, Anayasa Mahkemesi'ne gitmezsek, bu işi hemen yapacaklarını söylemeleri üzerine Meclis Başkanı ile yapılan toplantıda Gurubumuz temsilcisinin "çoğunluğunuz vardır . Ödenekleri arttırabilirsiniz. Bu yol size açıktır. Ama bize de Anayasa Mahkemesi'niyolu açıktır" demesiyle nasıl paniğe kapıldıklarını;

Bilmiyorum, ne yapmalı, nasıl yapmalı da "kısaca" anlatmalı bu dört yıllık anıları?...

Gün hesap sorma günüdür

(Baştarafı Sayfa 1'de)

sünger çekmeden soracağız. Bütün bunların baş sorumlularını, işkencecibaşılarını listelerinin baş köşelerine oturtanlardan hesap soracağız.

Bütün MC'cilerden, yandaş ve omuzdaşlarından birbir hesap soracağız. Köyümüze, işyerimize geldiklerinde, kahve toplantılarında, miting alanlarında hala ne yüzle karşımıza çıkabildiklerinin hesabını soracağız; asıl hesabımızı seçim günü oylarımızla soracağız.

Ama hesap sormadan hesap sormaya fark var. Daha geçen gün Türkiye Büyük Millet Meclisinde tam hesap sormanın, soygunun, rüşvetin hesabının sorulmasının sırasıydı. Bütün muhalefet, hatta iktidar ortağı MSP bile o gün Mecliste tam kadro olarak hazır bulunacaklarını, Demirel'den hesap soracaklarını tantana ile ilan etmişlerdi. Sonra ne oldu, kendi adaylık dertlerine düştüklerinden Meclisin semtine bile uğramadılar, çoğunluk sağlanamadı bir türlü. Ama biz, maaşlarını arttırmanın bir yolunu, kolayını bulunca nasıl iktidar muhalefet demeden el ve gönül birliğiyle bir çırpıda istenen çoğunluğu sağlayıp karar alıverdiklerini ibretle izlemiştik, daha unutmadık. Ne ana muhalefet CHP'nin, ne de yavru muhalefetin vaktiyle 15 Türkiye İşçi Partili milletvekilinin yaptığını yapamadığında herkes birleşik.

Bugün hesap sorarken bunları da gözden uzak tutmayacağız elbet. Türkiye İşçi Partisi'nin seçime katılmasıyla işçi ve emekçi sınıfların, hesap soracak her konuda yanından yöresinden bile olsa hiçbirine bulaşmamış, elleri temiz, üstelik hesap sorabilecek gadrine, hışmına uğramış yıllarca yok yere içerde kalmış kendi has evlatları eliyle doğrudan hesap sormaktadır.

Evet, hesap soracağız. İğneden ipliğe bir bir hesap soracağız. Uzun yıllar zoraki aradan sonra işçi sınıfını temsil eden tek parti Türkiye İşçi Partisi'nin seçimlere katılmasıyla 1977 Haziran genel seçimleri son ve kesin hesaplaşmaya doğru bir ilk adım olacaktır.

Kendi elceğizlerimizle mühürleyip Türkiye İşçi Partisi'ne vereceğimiz oylarımızla, bu oyları suratlarında bir Osmanlı tokadı gibi şaklatarak hesap soracağız. Gün, hesap günüdür. Görevimiz hesap sormaktır.

Elinizde tuttuğunuz "Görev", bu görevinizde sizlere yardımcı olmak, sorulacak hesapları açıklamak, hesap sormanızı kolaylaştırmak üzere çıkıyor.

Kutlu olsun!

Nihat SARGIN

Yarın bugünden kurulur

(Baştarafı Sayfa 1'de)

ideolojik bombardımana rağmen çağımız kapitalizmden sosyalizme geçme çağıdır.

Türkiye İşçi Partisi bu seçimlerde yaşayan bir gerçeklik olan sosyalizm bayrağını daha da yükseltecektir. Gerçek ve tam kurtuluş olan sosyalizme doğru işçi ve emekçi sınıfların örgütlenmesini geliştirip güçlendirecektir.

Türkiye İşçi Partisi, bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesini parlamento içinde de sürdürecek ve bu mücadelenin parlamento dışı demokratik toplumsal muhalefetle bütünleşmesinin örneklerini verecektir.

Pek yakın bir geçmişte görülmüştür ki, yalnız başına sayısal görüntüler, demokratik toplumsal muhalefeti gerçek anlamda ne parlamento içinde temsil edebilmişler ne de parlamento dışında omuz verebilmişlerdir. Böylece politik mücadelede sayıların yanında niteliğin ihmale gelmez önemi bir kez daha gözler önüne serilmiştir.

TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ SEÇİMLERE KATILIYOR.

Bugünlere ulaşmak kolay olmadı. Bugünlere çiçek bahçeleri arasından, halılar üzerinde yürüyerek gelinmedi.

İşçi sınıfımızın yüz yılı aşan ekonomik ve politik mücadelesi, sermaye sınıflarının önüne diktiği barikatları, engelleri ve geçit vermez sanılan yığınakları aşarak bugüne geldi.

İşçi sınıfımızın ve onun önderliğinde mücadele azimlerini örgütlü birliğe ulaştıran emekçi kitlelerin gür sesi parlamento içinde de yükselmelidir; yükselecektir.

Ses derinden geliyor.

Dün "hayır" deniyordu; bugün "şimdi sırası değil" deniyor!...

Dün "hayaldir" deniyordu; bugün "daha sonra" deniyor!...

Büyük sermaye ad ve namına sosyal demokratlar böyle söylüyor.

Diğer sermaye partileri bağımsızlık, demokrasi, sosyalizm mücadelesine karşı çıkıyorlar, sosyal demokratlar ise ertelemeğe çalışıyor.

Diğer sermaye partileri yarına "hayal" diyorlar, sosyal demokratlar ise yarını Kaf Dağı'nın ardına taşıyor.

Umut, fakirin ekmeği değildir.

UMUT SOSYALİZMDİR

Emekçi yığınlar, yoksul köylüler, memurlar, öğretmenler, teknik elemanlar, esnaf ve zanaatkârlar, tüm çalışanlar, ilerici gençler, tüm demokrat ve yurtseverler, umudu, öncü sınıf, işçi sınıfının politik mücadele ufkunda görüyorlar.

İşçi sınıfının bilimsel sosyalist partisi olan Türkiye İşçi Partisi'nin gösterdiği kurtuluş yolu budur.

Güçler birleştirilmeli, sosyalizm bayrağı meclise dikilmelidir.

HEP BİRLİKTE GÖREV BAŞINA!
YARIN BUGÜNDEN KURULUR!..

NASIL BİR TÜRKİYE İÇİN?...

(Baştarafı Sayfa 1'de)

leler ağır baskı ve yıldırma tezgahı altında tutulmakta, işkenceye, şiddete, kıyıma ve saldırıya uğramaktadır.

Bu antidemokratik, engel ve sınırlamaların insanlık dışı, ırkçı, şoven politikaların sona erdirilmesi için TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ görev başındadır!

Toplumsal yaşamın her alanını gerici, baskıcı ve sömürücü kıskaç altında tutan işbirlikçi, tekelci sermaye ve büyük toprak sahiplerinin egemenliklerine son vermek ve ileriye dönük ekonomik düzenlemelerle toplumun demokratikleşmesini sağlamak için TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ görev başındadır!

Türkiye'nin aydınlık geleceği için TÜRKİYE İŞÇİ PARTİSİ görev başındadır!

IRKÇI ŞOVEN MEZHEP AYRIMLARINA DAYANDIRILARAK SÜRDÜRÜLMEYE ÇALIŞILAN ANTİDEMOKRATİK UYGULAMALARIN GERİLETİLMESİ, SOSYALİZM EKSENİNDE VERİLECEK VE VERİLMESİ GEREKEN BAĞIMSIZLIK, DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN BOYUT KAZANMASI İLE MÜMKÜNDÜR.

Doğu'da Zulüm Bitmelidir!

Erken seçimin gündeme girmesiyle birlikte giderek hız kazanan faşist baskı ve şiddet uygulamalarının bir halkası da Tunceli ilinde tezgahlandı. Son kez Tunceli olaylarında görüldüğü gibi faşist baskı ve saldırıların, doğu ve güneydoğu illerimizde ırkçı, şoven, mezhep ayırımları şekline büründürülerek sürdürüldüğü bir kez daha açığa çıktı.

Tunceli'deki gelişmemelerde ipi burjuvazinin elinde olan basının pek sesi çıkmadı. Sadece basının suskunluğu mu? Tunceli'de tezgahlanmaya çalışılan oyunlar karşısında burjuva parti ve politikacıları da kulaklarını kapadılar. Umut gösterilen veya gösterilmeye çalışılan CHP de bu olaylar karşısında sağır sultan kesildi. 1973 seçimlerinde geçerli oyların hemen hemen tümünü alan CHP olayları görmezlikten geldi. Bu tavır öteden beri burjuva politikacıların gözardı etmediği bir olgu.

Buna rağmen gelişmeler bir gerçeği örtemedi. Bir gerçeği daha açığa çıkardı. Demokratik-toplumsal muhalefet, burjuvazinin oyununu bir kez daha mahkum etti. Büyük burjuvazi ve büyük toprak sahiplerinin, doğu ve güney doğu illerimizde ırkçı, şoven ve mezhep ayırımları şeklinde uyguladığı baskı ve teröre gerekçe saydırılacak oyunlar bozuldu. Provokasyonlar önlenildi. Demokratik güçler bunu kendi siyasi partisi ile gerçekleştirdi. Doğudaki bu terör ve baskı karşısında burjuva parti ve politikacıların suskun tavrı sadece bugüne özgü bir şey değil.

Ancak ayrım gözetmeyen parti işçi sınıfının partisidir. Çünkü her türlü antidemokratik uygulamalara karşı verilecek mücadelenin öncü ve itici gücü işçi sınıfıdır ve onun siyasal partisidir.

Bugüne kadar Türkiye İşçi Partisi bu yolda kendisine düşen görevi en tutarlı bir biçimde yerine getirmiştir.

Liderlerden Seçmeler

Al birini vur ötekine

"— Gerçek milliyetçiliğin önderi CHP'dir. Türk Hükümeti Türk ulusunun da, başka ülkelerdeki Türklerin de haklarını arayamaz koruyamaz olmuştur. İktidara geldiğimizde, başka ülkelerdeki Türklerin öz kültürlerini yaşatabilme haklarını, eşitlik haklarını, Türkiye'ye göç ettiklerinde sosyal güvenlik haklarını korumayı insanlık ve milliyetçilik anlayışımızın baş gereği olarak sayacağız." *(Bülent Ecevit)*

"— Eğer CHP'de komünistler varsa, bana isim isim bildirin. Adliyeye iş bırakmam, yakalarından tutar teker teker atarım. Ama bunların hepsi yalan. Siyaseti yalan üzerine kurmuş Demirel'in uydurmaları..." *(Bülent Ecevit)*

"— CHP bu seçimlerde avucunu yalar avucunu... Nesine talip olsun CHP'nin millet. Beynelmilelci CHP'nin, çok uluslu CHP'nin nesine talip olsun, buradan çıkarın kimin iktidara geleceğini. Türkiye'nin dört köyünü bir araya toplayıp tavukçuluk yaptırmaya kalkan CHP'ye millet niye talip olsun." *(Süleyman Demirel)*

- "Ecevit AP'nin oylarını alacağını söylemiş. Bunu biz söylesek siz şu kapıdan çıkarken gülersiniz. Böyle bir şey mümkün mü? Böyle konuşmak iktidara gelmeyeceğiz demektir. Hayal iyi şeydir, hayal ededursunlar. *(Süleyman Demirel)*

"— 17 Nisan 1977'de bulutlarınarkasından bu milletin manevi cihadının tankları gözükmeye başlıyor. Bu tarihi günde sadece ve sadece bu büyük tarihi harekâtın bulutları arkasından çıkan büyük kahramanların hücuma geçiş anını tesbite ait bir fotoğraf çekmek üzere bu salondayız. Burada görünen büyük tankları ve görünmeyen büyük tankları huzurunuzda selâmlıyorum... *(Necmettin Erbakan)*

"— Allah aşkına dişinizi tırnağınıza takıp çalışın. Bu millet renksizlerle solcuların eline bırakılamaz, ülkeyi Avrupa'ya götürüp vilayet yaparlar alimallah..." *(Necmettin Erbakan)*

"— Ahlaksız kişi- ahlaksız toplum kalkınamaz, böyle bir toplum mutlu olamaz. Türk milletinin ahlakı, dünya görüşünden, yaşama felsefesinden, dini inançlarından, islamiyetten ve milli tarihinden gelmektedir." *(Alpaslan Türkeş)*

- "67 ildeki bütün milliyetçiler görev başına... 5 Haziran'a kadar gece gündüz uyumadan, dinlenmeden, mukaddes vazifelerimiz için seferberlik ilan ediyorum. Bu seferberliğin adı gönül seferberliğidir."
(Alpaslan Türkeş)